

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. K.**, bývajúceho v B., proti žalovaným **1/ I. B.**, **2/ K. B.**, obom bývajúcim v B., **3/ S.**, so sídlom v B., IČO: X., **4/ K. – S.**, so sídlom v M., **5/ I. Š.**, starostovi obce K.K.K., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a iné**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 4 C 43/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. novembra 2009 sp. zn. 5 Co 281/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/ až 5/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom čiastočným rozsudkom z 21. júla 2009 č.k. 4 C 43/2009-180 výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi S. a nadobúdateľmi I. B. a K. B. o prevode nehnuteľnosti – parcela reg. C, číslo X. v kat. území P. (v súčasnosti k.ú. K.) uzavretá 24. mája 2000 (správne dňa 19. marca 2000), je neplatná. Výrokom II. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že I. B. a K. B. sú neoprávnenými držiteľmi parc. reg. C, č. X. v kat. území K.. Výrokom III. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti K. – S. vymazať vlastnícke právo I. B. a K. B. vedené na LV č. X., parc. č. X., kat. územie K. a vyznačiť v katastri nehnuteľností predchádzajúci právny stav. Výrokom IV. zamietol žalobu voči žalovanému 5/, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd nariadil Obci K. povinnosť vykonávať vlastnícke právo k miestnej komunikácii na parc. č. X. v kat. území K., aby hospodárila s miestnou komunikáciou na parcele č. X., aby

obec vytýčila hranice pozemku a ďalšie konkrétne povinnosti uvedené v žalobe. Výrokom V. rozhodol o tom, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na odôvodnenie zamietajúceho výroku v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy (výrok I.) uviedol, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože ani v prípade určenia neplatnosti tohto právneho úkonu by sa jeho právne postavenie k predmetnej parcele nezmenilo a nemalo by ani dopad na jeho majetkové práva. Určením neplatnosti kúpnej zmluvy by sa ťažisko sporu, teda prístup žalobcu na jeho susediaci pozemok (parc. č. X.) a k domu (súp. č. X.) nevyriešil, ako sa žalobca mylne domnieva, pretože následkom požadovaného určenia by bolo obnovenie vlastníctva pozemku (parc. č. X.) v prospech Slovenskej republiky – Slovenského pozemkového fondu a nie v prospech žalobcu alebo v prospech Obce K.. Súd prvého stupňa sa vyporiadal aj s námietkou žalobcu, že v mene žalovaného 3/ nie je oprávnená konať JUDr. S. tak, že v súdnom konaní bolo jej oprávnenie konať v mene žalovaného 3/ a vyplývajúce z § 20 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka hodnoverne preukázané poverením z 29. októbra 2008 a Organizačným poriadkom žalovaného 3/. Zamietnutie žaloby v časti o určenie, že žalovaní 1/ a 2/ sú neoprávnenými držiteľmi parc. č. X. (výrok II.), súd odôvodnil nedostatkom naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože žalovaní 1/ a 2/ sú v katastri nehnuteľností zapísaní ako vlastníci a nie ako oprávnení držiteľia a požadované určenie by nemalo žiadny vplyv na právne postavenie žalobcu. Zamietnutie žaloby v časti, v ktorej žalobca domáhal uloženia povinnosti vymazať v katastri nehnuteľnosti vyznačené vlastnícke právo žalovaných 1/, 2/ a obnoviť pôvodný právny stav (výrok III.), súd odôvodnil nedostatkom pasívnej legitímácie a poukázal na to, že už zákonná úprava ukladá povinnosť príslušnej Správe katastra ako evidenčnému orgánu formou záznamu vyznačiť predchádzajúci právny stav, ak súd právoplatne určí neplatnosť príslušného právneho úkonu. Zamietajúci výrok vo vzťahu k žalovanému 5/ (výrok IV.) odôvodnil tiež nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 5/, pretože žalobca sa domáhal uloženia povinností Obci K., ale v žalobe (napriek upozorneniu súdu na nedostatky v označení účastníka) ako pasívne legitimovaného účastníka označil konkrétneho starostu tejto obce, ktorý je štatutárnym orgánom právnickej osoby a tou je Obec K.. Súd rozhodol o vyššie uvedených žalobných nárokoch čiastočným rozsudkom z dôvodu hospodárnosti a účelnosti vydania rozhodnutia iba o časti uplatnených nárokov v konaní smerujúcom proti viacerým žalovaným účastníkom konania. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozhodnutí zároveň vyporiadal aj s námietkou zaujatosti vznesenou

žalobcom proti zákonnej sudkyňi a uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca zaujatosť zákonnej sudkyne vyvodzoval iba z okolností spočívajúcich v jej postupe v súdnom konaní, preto v zmysle § 15a ods. 5 O.s.p. na námietku zaujatosti neprihliadal.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom z 18. novembra 2009 sp. zn. 5 Co 281/2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil rozhodujúce skutkové okolnosti a na ich podklade dospel k správnym právnym záverom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie jeho správnosti dodal, že súd prvého stupňa nemusel dopĺňať dokazovanie, nakoľko žalobca nepreukázal samotnú existenciu naliehavého právneho záujmu ako osobitnej procesnej podmienky tzv. určovacej žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p., z ktorého dôvodu nebolo nutné pristúpiť k zisťovaniu skutkového stavu v rozsahu navrhovanom žalobcom. Odvolací súd sa stotožnil aj zo záverom súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 3/ (S.) v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, nakoľko účastníkom konania správne mala byť Slovenská republika - Slovenský pozemkový fond a nie len samotný „Slovenský pozemkový fond“; už tento nedostatok vo vymedzení pasívne legitimovaných účastníkov konania žalobcom by mal za následok zamietnutie žaloby v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy voči žalovaného 3/. Súd prvého stupňa dôvodne zamietol žalobu aj voči žalovanému 5/ pre nedostatok pasívnej legitímácie, pretože žalobca za žalovaného 5/ označil fyzickú osobu - konkrétneho starostu obce, ktorý zastupuje obec ako subjekt s právnou subjektivitou vo vzťahu k fyzickým osobám a iným subjektom práva. Odvolací súd sa stotožnil aj s posúdením dôvodov žalobcom vznesenej námietky zaujatosti sudkyne okresného súdu, ktoré spočívajú v postupe súdu v konaní. Pokiaľ žalobca tieto pochybnosti videl v pokuse zákonnej sudkyne o zmier medzi účastníkmi, týmto postupom si zákonná sudkyňa plnila len svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 99 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu aj proti jeho dôvodom žalobca podal dovolanie a žiadal tento rozsudok spolu s čiastočným rozsudkom súdu prvého stupňa vo výrokoch I., II., III. a IV. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Na jeho odôvodnenie uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom procesnými vadami v zmysle § 237 písm. c/, f/ O.s.p. (§ 241 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) a tzv. inou vadou

v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ako i že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vadu v zmysle § 237 písm. c/ O.s.p. videl dovolateľ v tom, že v konaní vystupoval ako účastník konania žalovaný 3/ (S.), v mene ktorého konala JUDr. S. na základe protizákonne vydaného poverenia vedúcou právneho odboru žalovaného 3/. K odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že odvolací súd prejednal jeho odvolanie bez nariadenia ústneho pojednávania. Žalobca ďalej namietal, že odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci zakladajúci sa na listinných dôkazoch, ktoré nesprávne vykonal a vyhodnotil súd prvého stupňa, ktorý na tomto nesprávnom základe vydal protizákonný rozsudok, ktorý odvolací súd potvrdil, nezopakoval a nedoplnil dokazovanie, čím mu odňal procesné práva, ako právo vyjadriť sa k návrhom dôkazov, právo predniesť svoje návrhy, klásť otázky, atď. Odmietol tiež vykonať navrhované dôkazy, ktoré nevykonal ani súd prvého stupňa zakladajúce absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, neobjasnil právne skutočnosti, ktoré zakladali dôvodné podozrenie z trestnej činnosti pri prevode predmetnej parcely (pozmenenie verejnej listiny v katastri nehnuteľností). Námietky dovolateľa smerovali aj proti nesprávne hodnoteniu vykonaných dôkazov, najmä predmetnej kúpnej zmluvy. V podstatnej časti svojho dovolania dovolateľ podrobne rozviedol, v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi. Žalobca nesúhlasil s právnym záverom súdov o nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pretože predmetnou kúpnu zmluvou boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody a znemožnený mu prístup k nehnuteľnostiam v jeho vlastníctve. Zastával názor, že Slovenský pozemkový fond nebol oprávnený spornú parcelu č. X. previesť na žalovaných 1/ a 2/, pretože vlastníkom cesty – miestnej komunikácie na tejto parcele zriadenej sa stala obec na základe zákona č. 160/1996 Z.z. Predmetná kúpna zmluva je neplatná, pretože odporuje zákonu, obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Rozpor s dobrými mravmi spočíva v tom, že prevodom tejto parcely na žalovaných 1/ a 2/ došlo k zamedzeniu jeho prístupovej cesty k nehnuteľnostiam v jeho vlastníctve. Uvedená kúpna zmluva okrem iného nie je určitá a bola uzavretá neexistujúcim subjektom. Ďalším dôvodom absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy je spáchanie trestnej činnosti bližšie nešpecifikovanou osobou v súvislosti s jej uzatváraním. Za nesprávne žalobca považoval aj zamietnutie žaloby vo výroku III. (t.j. uloženie povinnosti žalovanému 4/ vymazať vlastnícke právo žalobcov vedené na LV č. X., parc. č. X., kat. územie K. a vyznačiť v katastri nehnuteľností predchádzajúci právny stav), pretože žiaden zákon

nezakazuje súdu uložiť príslušnej Správe katastra povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo všeobecne záväzných predpisov, o to viac, ak je podľa žalobcu v danej veci predpoklad obštrukcií. V ostatnej časti svojho dovolania dovolateľ rozsiahlo právne analyzoval ustanovenia viacerých zákonov (č. 180/1995 Z.z., č. 229/1991 Zb., č. 330/1991 Zb.), ústavných článkov a ustanovení medzinárodných dohovorov, z ktorých vyvodzoval nesprávne právne posúdenie veci. Dovolateľ v dovolaní ďalej namietal, že konanie pred súdom prvého stupňa je zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., pretože vo veci rozhodovala vylúčená sudkyňa. Poukázal na podanie z 20. júla 2009, ktorým vzniesol námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi okresného súdu, ktorú odôvodnil jej postupom na pojednávaní 14. júla 2009, kedy sa pokúsila na pojednávaní o zmierné riešenie sporu medzi účastníkmi (§ 99 O.s.p.), ktorý však vzhľadom na jeho predmet (určenie neplatnosti právneho úkonu) nie je možno ukončiť zmierom. Tým prekročila svoju právomoc, porušila sudcovskú etiku, zneužila postavenie sudcu a hrubo porušila zásadu nestrannosti a nezávislosti súdu. Pochybnosti o nezaujatosti sudkyne vyvodzoval aj zo spôsobu doručenia kópie zápisnice o pojednávaní súdu dňa 14. júla 2009 ako aj zo spôsobu doručenia rozsudku súdu prvého stupňa po jeho vyhlásení na pojednávaní 21. júla 2009. Dovolacie námietky žalobcu smerovali aj proti odôvodneniu rozsudkov súdov nižších stupňov. Z formulácií obsiahnutých v jeho dovolaní (najmä v časti III.A.2, B. dovolania) je zrejmé, že vytyka správnosť zistenia skutkového stavu, ktoré je neúplné vzhľadom na nevykonanie navrhovaných dôkazov, argumenty a opis právneho stavu v rozhodnutiach sú nepravdivé, pretože je v rozpore s listinnými dôkazmi (údaje katastra, výpis pozemkovej knihy, katastrálne mapy, atď.), ktoré sú súčasťou žaloby a na ktoré poukázal aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa. Odôvodnenie obsahuje aj nepravdivé tvrdenia žalovaných 1/, 2/ ohľadom jeho prístupu k vlastnej nehnuteľnosti a zavádzajúce sú aj tvrdenia ostatných žalovaných. Súd prvého stupňa nevykonával dôkazy v súlade so zákonom, nešpecifikoval kúpnu zmluvu, ktorá bola uzavretá 9. marca 2000 a nie 24. mája 2000, ako nesprávne potom uviedol vo výroku rozsudku aj v jeho odôvodnení (pozn. dovolacieho súdu 24. mája 2000 bol povolený vklad vlastníctva do katastra). Nesprávnosť odôvodnenia spočíva aj v nesprávnom právnom závere o nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Súdny nepostupovali v súlade s § 80 písm. c/ O.s.p., keďže vlastníctvo parcely č. 4657 a s tým súvisiace vlastníctvo parcely č. X., ktorá bola predmetom prevodu, na základe kúpnej zmluvy, boli povinné ako prejudiciálne riešiť

otázku, či právny vzťah deklarovaný v katastri nehnuteľností k uvedeným parcelám je v súlade so zákonom.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že na spornom pozemku možno pred 20-timi rokmi bola poľná cesta, ale v súčasnosti sa tam žiadna miestna komunikácia nenachádza. Zásadne odmietol žalobcom tvrdené znemožňovanie prístupu k jeho nehnuteľnostiam, pretože žalobca má aj iné a pohodlnejšie prístupové cesty, ktoré okrem iného boli prejednané s právnou predchodkyňou žalobcu.

Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny, preto navrhol dovolanie zamietnuť.

Žalovaný 4/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu sa stotožnil s výrokmi aj odôvodnením rozsudkov súdov nižších stupňov.

Žalovaný 5/ k dovolaniu žalobcu uviedol, že zotrváva na svojich doterajších tvrdeniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu iba vtedy, ak to pripúšťa zákon. Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie

konanie má prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 236 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie žalobcu smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu a proti jeho dôvodom. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobcom podané dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu

vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, d/, e/ O.s.p. nenamietal a žiadna z týchto väd ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť sudy nižších stupňov, dovolací súd sa zameral na otázku, či konanie je zaťažené vadou podľa § 237 písm. c/ O.s.p., ku ktorej podľa dovolateľa došlo tým, že žalovaný 3/ ako účastník konania nebol riadne zastúpený, pretože jeho zástupkyňa JUDr. S. konala na základe protizákonného poverenia vydaného vedúcou právneho oddelenia žalovaného 3/. Uvedená námietka dovolateľa je nedôvodná, pretože k vade konania spočívajúcej v tom, že účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený (§ 237 písm. c/ O.s.p.), prihliada dovolací súd len vtedy, ak procesnú spôsobilosť nemal a nebol zastúpený dovolateľ. O takýto prípad sa v danej veci nejedná, preto prípadné udelenie protiprávneho poverenia zástupkyňi žalovaného 3/ na zastupovanie žalovaného 3/ v konaní pred súdom je právne irelevantné. Na základe vyššie uvedeného prípustnosť dovolania zo žalobcom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. c/ O.s.p. nemožno vyvodiť.

Dovolateľ v dovolaní ďalej namieta, že postupom súdu mu v danej veci bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom

konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, v dôsledku čoho nemohol navrhnúť zopakovanie dôkazov, najmä kúpnej zmluvy a výpovede žalovaného 1/.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, keď odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní bez pojednávania. Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej, nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (iné než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. vyplýva, že v prípadoch predpokladaných ustanovením § 214 ods. 1 O.s.p., odvolací súd je povinný nariadiť pojednanie a v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. V danej veci odvolací súd dospel k správne mu záveru, že môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože v právnej veci žalobcu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, v danej veci bez nariadenia pojednávania nerozhodol súd prvého stupňa a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, odvolací súd podľa procesnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 214 O.s.p. mohol prejednať odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Zo zápisnice o vyhlásení rozsudku z 18. decembra 2009 (č.l. 270 spisu) vyplýva, že odvolací súd 18. decembra 2009 vyhlásil rozsudok v predmetnej právnej veci bez nariadenia pojednávania. V zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. o veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Tento procesný postup bol v danom prípade zachovaný, účastníci konania boli o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku upovedomení spôsobom zodpovedajúcim § 156 ods. 3 O.s.p. (viď zoznam vecí, v ktorých Krajský súd v Trenčíne rozhoduje bez nariadenia pojednávania založený v spise na č.l. 269 spisu). Vzhľadom na uvedené, postupom súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohlo

dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke, že súdy nevykonali všetky žalobcom navrhované dôkazy treba uviesť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že súdy nevykonali ním navrhnuté dôkazy, dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa žalobu o určenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy zamietol, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. Nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je samostatným a prvoradým dôvodom pre zamietnutie žaloby; preto ak súd dospeje k záveru, že žalobcom podaná určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu procesne prípustným nástrojom na ochranu práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa nevykonal ani ďalšie žalobcom navrhované dôkazy a ani nepristúpil k zisťovaniu

a vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu z hľadiska (ne)existencie dôvodov zakladajúcich neplatnosť kúpnej zmluvy. Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil na odlišnom právnom posúdení, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré považoval za vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Preto v postupe súdu, ktorý nevykonal, prípadne nedoplnil dokazovanie navrhované dovolateľom preto nemožno vidieť znaky procesnej nesprávnosti relevantnej podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ tiež tvrdí, že súdy sa nezaoberali a neprihliadli na niektoré skutkové okolnosti, ktoré sú podľa neho rozhodujúce pre posúdenie neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy (viď doplnenie žaloby z 10. júla 2009 a 21. júla 2009). K tomu treba uviesť, že neúplnosť (alebo nesprávnosť) skutkových zistení súdu, na ktorých založil rozhodnutie, môže mať síce za následok nesprávnosť tohto rozhodnutia, nezakladá ale procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti však treba poukázať na prvoradý dôvod zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, z ktorého dôvodu sú námietky žalobcu neopodstatnené. Keďže dovolanie žalobcu nie je v danom prípade procesne prípustné, dovolací súd neskúmal, či skutkové zistenia súdov vytvárali postačujúci podklad pre ich správne rozhodnutie.

Dovolateľ tiež naznačuje, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania (osobitne „kľúčový dôkaz“ – kúpnu zmluvu z 9. marca 2000). V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Hodnotením dôkazov sa rozumie myšlienková činnosť súdu, v rámci ktorej sa vykonaným dôkazom prisudzuje hodnota (stupeň) závažnosti pre rozhodnutie, vierohodnosti, zákonnosti, presvedčivosti a pravdivosti. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolací súd pripomína, že v zmysle § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p. dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Keďže dovolací súd nemôže vykonávať dokazovanie, nemôže iba na základe súdneho spisu preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady

a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil (viď tiež R 42/1993). Nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa dovolateľa bol procesne vadný postup súdu po vznesení námietky zaujatosti sudkyne súdu prvého stupňa. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či vo veci nerozhodoval na súde prvého stupňa vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O.s.p.). Predmetnú námietku žalobcu posudzoval dovolací súd aj s prihliadnutím na to, že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne (viď R 59/1997).

V zmysle § 15a ods. 1 O.s.p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 O.s.p. uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. Podľa § 15a ods. 3 O.s.p. v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Podľa § 15a ods. 5 O.s.p. platí, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O.s.p.), súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Zo spisu vyplýva, že žalobca podaním z 20. júla 2009 vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom JUDr. H. P. a opätovne na ňu poukázal v dovolaní (str. 56-67 dovolania), pretože so zreteľom na pomer k účastníkom konania - žalovaným, možno mať pochybnosti o jej nezaujatosti. Žalobca pochybnosti o jej nezaujatosti vyvodzuje z jej správania na pojednávaní 14. júla 2009, keď „opustila vedenie konania v merite vecí a pristúpila k správaniu, ktoré nesúviselo so súdnym pojednávaním vo veci o určenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu tým, že mu kládla otázky o možnosti mimosúdnej dohody, hoci zákon v takejto veci nepripúšťa súdny zmier a týmto prekročila právomoc verejného činiteľa

a porušila zásadu nestrannosti a nezávislosti súdu a preukázala pochybnosti o nezaujatosti vo vzťahu k žalovaným“. Súdy nižších stupňov na uvedenú námietku neprihliadli s odôvodnením, že sa námietka týkala okolností spočívajúcich v postupe sudcu v konaní (§ 14 ods. 3, § 15a ods. 5 O.s.p.), z ktorých dôvodov na túto námietku neprihliadli a námietku nadriadenému súdu na rozhodnutie nepredkladali.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dovolací súd dospel k záveru, že námietka zaujatosti nespĺňa náležitosti v zmysle § 15a ods. 1 O.s.p. Na uvedenú námietku zaujatosti zákonnej sudkyne v zmysle § 15a ods. 5 O.s.p. neprihliadal, pretože žalobca dôvody pre svoje pochybnosti o nezaujatosti opätovne nachádzal v postupe súdu, okrem iného spočívajúcom aj v pokuse o zmier medzi účastníkmi konania, ktorý podľa dovolateľa nebolo možné v danom konaní uzavrieť. V tomto smere je jeho námietka nedôvodná, pretože pokus o zmier je nielen procesnou povinnosťou sudcu (§ 99 ods. 1 O.s.p.) ale aj právnym prostriedkom účinného riešenia sporov, preto z takéhoto postupu sudcu nemožno vyvodzovať jeho zaujatosť voči účastníkom. V neposlednom rade treba dodať, že tvrdenie dovolateľa o nemožnosti uzavretia zmiere v danej právnej veci neobstojí, pretože skutkový základ sporu, t.j. otázku prístupu žalobcu k jeho nehnuteľnostiam, je možné riešiť iným spôsobom. Zaujatosť sudkyne vyvodzoval aj z postupu pri doručovaní kópie zápisnice mimo pojednávacej miestnosti a nesprávneho postupu pri doručovaní rozsudku súdu prvého stupňa po jeho vyhlásení na pojednávaní dňa 21. júla 2009. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že ani dôvody námietky zaujatosti spresnené v dovolaní (str. 59-67 dovolania) nesvedčia o existencii právne relevantného vzťahu sudkyne k prejednávanej veci, k účastníkom konania alebo ich zástupcom (viď § 14 ods. 1 O.s.p.), ale o tom, že žalobca zaujatosť sudkyne vyvodzuje iba z jej procesného postupu v konaní. Opakovane preto treba uviesť, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci (§ 14 ods. 3 O.s.p.), súd na námietku zaujatosti vôbec neprihliada a v takom prípade sa vec nadriadenému súdu ani nepredkladá. Argumentácia žalobcu, že v danej veci konala a rozhodovala zaujatá sudkyňa, je preto neopodstatnená. Nedôvodná je tiež jeho námietka, že konanie je v dôsledku toho zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Dovolanie je odôvodnené aj existenciou inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci zakladajúci sa na listinných dôkazoch, ktoré nesprávne vykonal a vyhodnotil súd prvého stupňa, nezopakoval a nedoplnil dokazovanie, odmietol tiež vykonať navrhované dôkazy (ktoré nevykonal ani súd prvého stupňa), ktoré zakladajú absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, neoznámil a neodstránil rozpory v dôkaznej situácii naznačujúcej trestnú činnosť v súvislosti so vznikom namietanej kúpnej zmluvy.

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale nesprávnym právnym posúdením veci nedopúšťa vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým (ale) možno úspešne odôvodniť (len) procesne prípustné

dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pokiaľ by aj súd (prípadne) vec nesprávne právne posúdil, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že mnohé z množstva rozsiahlych námietok žalobcu smerujúcich proti dôvodom rozhodnutí súdov nižšieho stupňa (viď časť III.A.2. a časť B. dovolania) sú založené na tom, že súdy v odôvodnení nedostatočne vysvetlili svoje právne úvahy a riešenia právnych otázok (zákonné vyriešenie, ktorých bolo podľa názoru žalobcu podmienkou vecne správneho rozhodnutia), z hľadiska ich obsahu sú námietkami vytykajúcimi nedostatočné a nesprávne odôvodnenie, teda jeho nepreskúmateľnosť. Dovolateľ zároveň v týchto podrobných námietkach uvádza odôvodnenie, ktoré on považuje za správne. K tomu dovolací súd uvádza, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov vydaných v danej veci dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobu na riadne odôvodnenie porušené nebolo.

Zároveň treba dodať, že odvolací súd v úvodných častiach odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku konkretizoval rozhodnutie súdu prvého stupňa, vysvetlil skutkové a právne závery súdu prvého stupňa a poukázal na ním aplikované zákonné ustanovenia. Podrobne uviedol aj obsah odvolania a argumentáciu žalobcu, ktorou poukazoval na nesprávnosť postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa. Obdobne uviedol podstatnú časť stanovísk žalovaných 1/ až 5/ k odvolaniu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd sa (z dôvodov bližšie opísaných už súdom prvého stupňa) stotožnil s právnym záverom o nedostatku naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu na požadovanom určení neplatnosti kúpnej zmluvy aj so záverom o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných 3/ až 5/ a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, z ktorých vyvodil svoje právne závery a ktoré primerane vysvetlil (aj s poukazom na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia – § 219

ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa vypořiadal v odôvodnení aj odvolacími námietkami žalobcu, pokiaľ ide o špecifikáciu listinného dôkazu v rozhodnutí súdu prvého stupňa – kúpnej zmluvy z 9. marca 2000 aj pokiaľ ide o označenie predávajúceho v uvedenej kúpnej zmluve a tiež aj s námietkou zaujatosti vznesenou žalobcom pred vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa.

So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu, ktorý sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.), nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa znaky zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. To platí aj vo vzťahu k odôvodneniu rozsudku súdu prvého stupňa.

Pre prípad, že by žalobca v súvislosti s tým zastával názor, že rozsudok odvolacieho súdu je v uvedenom zmysle nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teda nie vady konania v zmysle § 237 O.s.p.), ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá – nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení

s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/ až 5/ vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková